

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Kalinka (spr.)
Sędziowie:	SSO Grażyna Łazowska SSR del. Renata Stańczak
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2015r. w Gliwicach

sprawy z powództwa J. K. (K.)

przeciwko Zakładowi Usług (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w T.

o zadośćuczynienie i rentę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 21 kwietnia 2015 r. **sygn. akt** IV P 437/13

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Tarnowskich Górach, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

(-) SSO Grażyna Łazowska (-) SSO Teresa Kalinka (spr.) (-) SSR (del.) Renata Stańczak

Sędzia Przewodniczący Sędzia

UZASADNIENIE

Powód J. K. domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanej Zakład Usług (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. kwoty 40 000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz trwały uszczerbek na zdrowiu w związku ze stwierdzoną chorobą zawodową wraz z ustawowymi odsetkami od 1 stycznia 2013r. do dnia zapłaty ,oraz po 1 500 zł renty uzupełniającej poczynszy od stycznia 2011r., ustalenia odpowiedzialności na przyszłość oraz zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych. Podczas pracy u pozwanej powodowi pogorszył się wzrok, rozpoznano chorobę zawodową, ustalono 30% stałego uszczerbku na zdrowiu i uznano powoda za częściowo niezdolnego do pracy. Powód

nie może podnosić przedmiotów o wadze ponad 3 kg, , żyje w ciągłym stresie, ma zaćmę, nie może korzystać w pełni z uroków życia. Powód podkreślił, że o istnieniu związku przyczynowego pomiędzy szkodą a warunkami pracy u pozwanej dowiedział się przed upływem terminu przedawnienia, bowiem choroba zawodowa u powoda została stwierdzona w dniu 17 maja 2012r.

Pozwana Zakład Usług (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T., w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Kwestionowała roszczenie powoda co do zasady. Zdaniem pozwanej wykonywanie pracy u pozwanej w żadnym stopniu nie mogło spowodować powstania schorzenia u powoda, z tytułu którego domaga się on zadośćuczynienia i renty. Pozwana wskazała, że decyzja inspektora sanitarnego stwierdzająca chorobę zawodową nie jest wiążąca w postępowaniu sądowym dotyczącym cywilnoprawnej odpowiedzialności odszkodowawczej. Stwierdziła, że powód wykonywał pracę w warunkach narażenia na czynniki szkodliwe w postaci promieniowania u wielu innych pracodawców i to w okresie o wiele większym niż u pozwanej. Ponadto, nawet pracując u pozwanej, prace spawalnicze wykonywał jedynie w wymiarze 1/10 czasu pracy, gdyż głównie wykonywał on prace montażowe. Pozwana podniosła zarzut przedawnienia, bo jej zdaniem powód o swoim schorzeniu dowiedział się w listopadzie 2003r., kiedy otrzymał orzeczenie lekarskie, z którego wynikało, że schorzenia powstały na skutek ekspozycji na promieniowanie. W dacie tej powód wiedział też o tym w jakich zakładach wykonywał na stanowiskach, w których był narażony na działanie takich czynników. W latach 2005 i 2008 powód przeszedł też dwa zabiegi operacyjne, musiał więc wiedzieć o swoim stanie zdrowia i przyczynach, które ów stan spowodowały. Zdaniem pozwanej nie sposób uznać, że bieg terminu przedawnienia roszczenia rozpoczął się dopiero w dacie otrzymania przez powoda decyzji inspektoratu sanitarnego, gdyż powód o swoim schorzeniu (szkodzie) wiedział już przeszło 9 lat wcześniej przed uzyskaniem tego orzeczenia.

Wyrokiem z dnia 21 kwietnia 2015 roku Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach oddalił powództwo i orzekł o kosztach procesu.

Sąd I instancji ustalił następujący stan faktyczny:

Powód J. K. pracował u pozwanej Zakład Usług (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T.. Powód zatrudniony był w okresach od 29.05.2001r. do 31.12.2002r., od 10.02.2003r. do 31.12.2004r. oraz od 1.04.2008r. do 31.12.2010r. na stanowisku spawacza-montera. Świadczył cały czas na terytorium Czech. W dniu 17 maja 2012r. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny wydał decyzję o stwierdzeniu u powoda choroby zawodowej – zaćmy wywołanej działaniem promieniowania podczerwonego i długofalowego nadfioletowego.

Powód pod koniec 2003r. zachorował na zaćmę, i w związku z tym przeszedł dwie operacje w 2005 i 2008r. Leczył się w poradni okulistycznej w K.. Ponadto, przez niemal całą swoją karierę zawodową, jeszcze przed zatrudnieniem u pozwanej pracował na stanowiskach spawacza/montera.

Zdaniem Sądu I instancji nie ma żadnych wątpliwości, że powód musiał wiedzieć o tym, że choroba jego oczu ma swoje źródło ma w charakterze świadczonej przez powoda pracy. Dlatego też, Sąd odmówił wiary twierdzeniom powoda, że o chorobie zawodowej dowiedział się on dopiero na skutek orzeczenia wydanego przez Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w dniu 17 maja 2012r. Praca spawacza wiąże się z długą ekspozycją oczu na ostre promieniowanie, co jest wiedzą powszechną, znaną każdemu przeciętnie rozgarniętemu człowiekowi. Dlatego też, Sąd uznał, że powód musiał wiedzieć o tym że jego zaćma ma charakter choroby zawodowej, co najmniej od czasu przejścia pierwszej operacji w 2005r.

Zdaniem Sądu Rejonowego powództwo musiało ulec oddaleniu.

Podstawę prawną dochodzonego przez powoda roszczeń stanowi art. 444 kc w zw. z art. 445 kc w zw. z art. 300 kodeksu pracy. W razie uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia poszkodowany może domagać się przyznania od osoby ponoszącej za to odpowiedzialność odpowiedniego zadośćuczynienia lub renty.

Oddalając powództwo Sąd orzekł na podstawie art. 442 § 1 kc (winno być art. 442¹) w zw. z art. 117 § 1 i 2 kc, zgodnie z którymi roszczenia o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulegają przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia w którym powód dowiedział się o szkodzie i osobie zobowiązanej do jej naprawienia, a po upływie terminu przedawnienia ten przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia. Zdaniem Sądu I instancji powód wiedział zarówno o szkodzie jak i osobie zobowiązanej do jej naprawienia najpóźniej w 2008r., kiedy przebył drugi zabieg operacyjny. Roszczenie powoda przedawniło się najpóźniej z dniem 12 sierpnia 2011r., tj. 3 lata od wyjścia powoda ze szpitala po przebytych drugim zabiegu, dlatego orzeczono jak wyżej.

W apelacji powód zaskarżył w całości wyrok Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 21 kwietnia 2015 roku zarzucając:

1. nierozpoznanie istoty sprawy poprzez oddalenie powództwa w całości jako przedawnionego, a w konsekwencji niezbadanie przez sąd pierwszej instancji materialnoprawnej podstawy dochodzonego przez powoda roszczenia;

2. obrazę prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie następujących przepisów:

- art. 5 k.c. przez uznanie przez sąd za udowodnione twierdzenie że powód przed dniem 20 grudnia 2011 roku miał świadomość istnienia związku zdiagnozowanej w u niego zaćmy z wykonywaną pracą. W sprawie pozwany nie wykazał w żaden sposób, że powód wiedział, iż stwierdzona u niego zaćma ma związek z wykonywaną przez niego pracą w chwili przeprowadzenia pierwszego i drugiego zabiegu operacyjnego oczu.

- art. 442¹ § 1 k.c. poprzez błędne zastosowanie i uznanie, że roszczenie powoda przedawnia się z upływem trzech lat od dnia w którym powód dowiedział się o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia, podczas gdy w przedmiotowej sprawie zastosowanie winien znaleźć przepis 442¹ § 2 k.c. i dwudziestoletni termin przedawnienia, ponieważ szkoda jaką powód poniósł wynika z czynu zabronionego, a to występuje z art. 220 § 1 k.k.

- art. 442¹ k.c. poprzez błędne zastosowanie i uznanie że powód dowiedział się o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia w sierpniu 2008 roku i od tej daty miał świadomość, że choroba jego oczu ma swoje źródło w charakterze świadczonej przez powoda pracy, podczas gdy J. K. rzeczywiście dowiedział się o tym, że zaćma ma postać choroby zawodowej dopiero na skutek orzeczenia wydanego przez (...) Ośrodek (...) w dniu 20 grudnia 2011 roku.

Apelujący zarzucił również sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego wskutek naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy a mianowicie art. 233 § . 1 k.p.c. poprzez:

- dokonanie oceny dowodów w sposób w sposób całkowicie dowolny, bowiem z pominięciem istotnej okoliczności, to jest braku świadomości powoda przed 20 grudnia 2011 roku, że choroba jego oczu ma swoje źródło w charakterze świadczonej przez niego pracy, stwierdzenie że orzeczenie (...) Ośrodka (...) z dnia 20 grudnia 2011 roku o rozpoznaniu choroby zawodowej nie może być uznane, jako moment dojścia do świadomości powoda wiedzy o istniejącym związku przyczynowym między zdiagnozowaną u niego chorobą a wykonywaną pracą,

- przeprowadzenie postępowania dowodowego w sposób wybiórczy

- błędne ustalenie że powód pracował jako spawacz, a tym samym jako spawacz powinien mieć świadomość jakie są typowe choroby spawaczy, podczas gdy powód faktycznie był zatrudniony na stanowisku ślusarz- monter,

- błędne ustalenie że zaćma jest typową chorobą spawaczy, podczas gdy przyczyną zaćmy jest wiele a do typowych chorób spawaczy należą głównie schorzenia i dolegliwości układu oddechowego,

Zarzucił naruszenie :

- art. 228 § 1 k.p.c. poprzez uznanie za fakt powszechnie znany, że praca spawacza wiąże się z ekspozycją oczu na ostre promieniowanie a tym samym że stwierdzona zaćma jest chorobą zawodową, podczas gdy przyczyny zaćmy są wielorakie,
- art. 217 § 3 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku dowodowego zgłoszonego przez powoda w o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego w zakresie okulistyki,
- art. 11 k.p.c. poprzez zaniechanie ustalenia przez sąd pierwszej instancji, że stworzone przez pozwanego warunki pracy, w wyniku których powód doznał szkody miały znamiona przestępstwa w, a to występkę z art. 220 § 1 k.k.,
- przepisy 98 k.p.c. poprzez obciążenie powoda w całości kosztami procesu podczas, gdy mając na uwadze ciężką sytuację materialną powoda uzasadnione było odstąpienie od obciążenia powoda kosztami procesu na zasadzie artykułu ust. 102 k.p.c..

Powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych za obie instancje.

W uzasadnieniu apelacji powód przytoczył w wyrok Sądu Najwyższego z 9 lipca 2008 roku sygn. akt 1 PK 143/08, w którym wyrażono pogląd że nierozpoznanie istoty sprawy przez sąd pierwszej instancji oznacza bezpodstawne uznanie, że istnieje materialnoprawna lub procesowa przesłanka unicestwiająca roszczenie - na przykład przedawnienie prawa.

Nie zgodził się stwierdzeniem Sądu pierwszej instancji że powód pracując jako monter musiał wiedzieć o tym że choroba jego oczu ma swoje źródło rodzaj świadczonej przez niego pracy. Powód nie posiada wykształcenia medycznego, a zaćma nie jest typową chorobą dla spawaczy. Powód nie miał świadomości ani podstaw do tego by przyjąć, że zdiagnozowana u niego zaćma nie jest związana z procesem starzenia, a jest skutkiem promieniowania podczerwonego i długofalowego nadfioletowego. Sąd ani pozwany nie wykazali że powód miał świadomość przyczyn choroby zawodowej przed grudniem 2011 roku. Powód cały czas znajdował się pod opieką okulistyczną, a mimo to żaden z lekarzy nie tylko nie rozpoznał u niego choroby zawodowej, ale również nie zasugerował takiej możliwości. Ponadto powód w przeważającym zakresie pracował jako monter, a nie jako spawacz. Pracując za taki stanowisku też był stale narażony na szkodliwe promieniowanie i to w stopniu większym niż spawacze, którzy posiadali odpowiednie środki ochrony.

Apelujący zarzucił również naruszenie przepisu art. 5 k.c. podnosząc że należało uznać zarzut przedawnienia za sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa, skoro powód jest prostym człowiekiem, który doznał poważnej szkody w postaci uszczerbku na zdrowiu w związku z wykonywaniem pracy zawodowej w warunkach pracy nie odpowiadający przepisom BHP.

Pozwana w odpowiedzi na apelacji wniosła o jej oddalenie i zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Wniosła o pominięcie nowych twierdzeń powoda podniesionych w treści apelacji, a to dotyczących rzekomego zaistnienia w niniejszej sprawie przestępstwa z art. 220 § 1 k.k. oraz dotyczących rzekomych sprzeczności podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia z zasadami współzycia społecznego i społeczno-gospodarczym przeznaczeniem z uwagi na fakt, że są one spóźnione zgodnie z art. 381 k.p.c. Z uwagi na treść art. 162 k.p.c. zdanie drugie nie jest dopuszczalne rozpoznanie przez sąd odwoławczy postanowienia sądu pierwszej instancji oddalającego wnioski dowodowe powoda, w tym z opinii biegłego sądowego. Powód był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika i nie zgłosił zastrzeżeń do protokołu.

Pozwana podniosła, że twierdzenia powoda o konieczności zastosowania do roszczeń powoda terminu przedawnienia z art. 442¹ § 2 k.c. należy uznać za pozbawione jakichkolwiek podstaw. Zaprzeczyła jakoby nie były stosowane przepisy bezpieczeństwa i higieny pracy podczas pracy wykonywanej przez powoda. Podzieliła stanowisko Sądu Rejonowego, że roszczenia powoda w dacie wniesienia pozwu były przedawnione, a twierdzenia powoda, że dowiedział się o

zawodowym podłożu stwierdzonej choroby oczu dopiero z orzeczenia (...) Ośrodka (...) o rozpoznaniu choroby zawodowej należy uznać za sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Powód już w listopadzie 2003 roku otrzymał orzeczenie lekarskie w którym wskazano iż schorzenia wzroku wynikały z ekspozycji na promieniowanie. Nadto świadkowie przesłuchani na rozprawie zeznali że powód mówił im że choroby oczu nabawił się z powodu pracy. Zdaniem pozwanej brak było podstaw do zastosowania artykułu 5 k.c. a podniesienie takiego zarzutów apelacji jest spóźnione.

Sąd drugiej instancji zważył co następuje

Apelację należy uznać za uzasadnioną .

Na wstępie Sąd pragnie zwrócić uwagę że podziela stanowisko powoda, iż wskutek uwzględnienia zarzutu przedawnienia nie rozpoznano istoty sprawy (por wyrok SN II CK 293/02).

Odnosząc się do zarzutów apelacji Sąd II instancji uznał za uzasadniony zarzut naruszenia art. 442¹ § 1 k.c. poprzez błędne zastosowanie i uznanie że powód dowiedział się o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia w sierpniu 2008 roku i od tej daty miał świadomość, że choroba jego oczu ma swoje źródło w charakterze świadczonej przez niego pracy, a co za tym idzie od tego momentu rozpoczął się bieg 3-letniego terminu przedawnienia.

Przepis art. 442¹ k.c. wprowadzony został do kodeksu cywilnego ustawą z 16 lutego 2007 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 80, poz. 538), ze skutkiem od dnia 10 sierpnia 2007 r. Stanowi on w § 1, że roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę.

Z przepisu art. 442¹ § 1 kc. wynika, że dla uznania, iż rozpoczął się bieg terminu przedawnienia konieczne jest, aby poszkodowany dowiedział się zarówno o szkodzie, jak i o osobie odpowiedzialnej. Oba te elementy są traktowane przez ustawodawcę kumulatywnie.

Kwestia przedawnienia roszczeń wynikających z art. 442¹ k.c (wcześniej 442 k.c.). była przedmiotem wielu rozstrzygnięć Sądu Najwyższego. (por. Uchwała Sądu (...) sędziów - zasada prawna z dnia 11 lutego 1963 r. III PO 6/62, uchwała Sądu Najwyższego 7 sędziów z dnia 29 listopada 1996 r.II PZP 3/96 , , wyrok I UK 150/06 - Trzyletni termin przedawnienia roszczenia o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym (art. 442 § 1 k.c.), rozpoczyna się w dniu, w którym poszkodowany z kompetentnych źródeł dowiedział się o szkodzie. Za źródło takiej wiedzy uznaje się miarodajne i autorytatywne orzeczenie kompetentnej placówki medycznej, która dokonała rozpoznania występującego schorzenia i zakwalifikowała je jako chorobę zawodową, wyrok II PRN 11 / 95 - Bieg przedawnienia roszczenia o rentę uzupełniającą rozpoczyna się z dniem, z którym. poszkodowany powziął wiadomość o doznanym uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową, powodującymi całkowitą lub częściową utratę zdolności do pracy). W orzecznictwie Sądu Najwyższego zdecydowanie dominuje stanowisko, że pojęcie szkody, odnoszące się do zawartej w art. 442¹ § 1 k.c. regulacji przedawnienia roszczeń z czynów niedozwolonych , rozumiane być powinno jako szkoda na osobie. Konsekwencją takiego poglądu jest uznanie, że początek biegu przedawnienia tych roszczeń rozpoczyna się od dnia, w którym pracownik (lub inna osoba) dowiedział się o uszkodzeniu ciała lub rozstroju zdrowia. (por, III PZP 43/68,; wyrok z dnia III CRN 101/86,, II UKN 543/97,; II UKN 647/98, I PK 122/04,, I UK 19/05, OSNP 2006 nr 13-14, poz. 219).

`` Zwrócić należy uwagę, że w przypadku chorób zawodowych narażenie na czynniki szkodliwe powodujące wystąpienie takiego schorzenia, trwa zwykle przez dłuższy czas. O ile w sprawach o roszczenia uzupełniające z tytułu wypadku przy pracy data powstania szkody zwykle nie budzi wątpliwości, to w przypadku choroby zawodowej termin przedawnienia należy liczyć od daty, kiedy poszkodowany dowiedział się o istnieniu choroby i zdał sobie sprawę z

faktu powstania szkody w postaci **stwierdzonej choroby**. Dopóki uprawniony nie wie, o istnieniu uszczerbku na zdrowiu, dopóty nie ma możliwości żądania zaspokojenia roszczeń, a przedawnienie nie rozpoczyna biegu.

Orzecznictwo sądowe wskazuje, że datą, kiedy poszkodowany dowiaduje się o szkodzie jest zwykle data doręczenia orzeczenia lekarza orzecznika o stałym bądź długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, bądź data ustalenia częściowej bądź całkowitej niezdolności do pracy spowodowanej skutkami choroby zawodowej.

Sąd I instancji bezpodstawnie przyjął, że powód w sierpniu 2008 roku wiedział o szkodzie spowodowanej skutkami choroby zawodowej. Takie ustalenie wynikało z przeświadczenia Sądu, że spawacze mają świadomość, iż zaćma, która u nich występuje jest spowodowana warunkami pracy. Nie każda choroba nabyta nawet w czasie pracy może być uważana za szkodę uzasadniającą żądanie jej naprawienia na podstawie art. 444 i 445 k.c., a jeśli chodzi o choroby zawodowe, to szkodą w rozumieniu cytowanych przepisów będzie tylko taka choroba, której powstanie wiąże się ze szkodliwymi warunkami pracy, a stworzenie tych warunków może być przypisane zakładowi pracy. Dla przyjęcia, że powód wiedział o osobie odpowiedzialnej za wywołanie choroby zawodowej, nie wystarczy sama świadomość, iż pracował na stanowisku, w którym panowały szkodliwe warunki. Do rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia nie dochodzi na skutek tego, że poszkodowany może przypuszczać o związku choroby z warunkami pracy, ale powinien wiedzieć, że: schorzenie jest chorobą zawodową, a więc ujętą w wykazie takich chorób w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 2009 r. w sprawie chorób zawodowych (Dz.U.2013.1367), choroba spowodowała szkodę (niekoniecznie majątkową), winien również znać osobę odpowiedzialną za powstanie takiej szkody. Do zakończenia postępowania administracyjnego w przedmiocie stwierdzenia choroby zawodowej poszkodowany nie może mieć pewności, że choroba jest chorobą zawodową, a do dnia wydania orzeczenia przez lekarza orzecznika o stwierdzonym uszczerbku, lub niezdolności do pracy – że spowodowała szkodę. Decyzja o stwierdzeniu choroby zawodowej potwierdza, że schorzenie jest chorobą zawodową. Orzeczenie lekarza orzecznika ZUS – potwierdza (lub nie - w przypadku braku uszczerbku na zdrowiu albo braku niezdolności do pracy) wystąpienie szkody. Skoro powód otrzymał orzeczenie lekarza orzecznika o 30% uszczerbku na zdrowiu i niezdolności do pracy w dniu 2 sierpnia 2012 roku, to żądanie zgłoszone w dniu 29 marca 2013 roku nie było przedawnione.

Wskazać także trzeba, że uszło uwadze Sądowi Rejonowemu, że termin przedawnienia w sprawie o zadośćuczynienie i rentę wyrównawczą może upłynąć w różnych datach.

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd Rejonowy musi przeprowadzić postępowanie dowodowe w całości. W pierwszej kolejności należy ustalić zasadę odpowiedzialności pozwanej (art. 435 k.c., czy art. 415 k.c.). W celu wykazania przesłanek z art. 444 § 2 k.c. i 445 § 1 k.c. konieczne jest przeprowadzenie postępowania w zakresie związku przyczynowo - skutkowego pomiędzy szkodą, a warunkami pracy panującymi w pozwanym zakładzie. W tym celu niezbędne będzie dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu okulistyki, który w przypadku stwierdzenia związku pomiędzy ustaloną chorobą zawodową i charakterem pracy powoda u pozwanej winien określić wysokość uszczerbku na zdrowiu i rokowania na przyszłość. Rozpoznać należy zarzuty pozwanej odnośnie braku odpowiedzialności za zaistniałe schorzenie mając na uwadze, że zakład pracy, będący adresatem decyzji stwierdzającej rozpoznaną chorobę zawodową, nie staje się automatycznie zobowiązanym do świadczeń z tytułu choroby zawodowej, gdyż zagadnienie odpowiedzialności odszkodowawczej pozostaje poza właściwością organów inspekcji sanitarnej. Pozwana podniosła, że decyzja stwierdzająca chorobę zawodową nie jest wiążąca dla sądu w zakresie odpowiedzialności, zwłaszcza w sytuacji nieustalenia cywilnoprawnych podstaw odpowiedzialności pracodawcy za następstwa schorzenia uznanego za chorobę zawodową. W przypadku potwierdzenia związku pomiędzy szkodą na osobie i czynem niedozwolonym konieczna będzie ocena zasadności zasądzenia zadośćuczynienia i zbadanie wysokości szkody materialnej w zakresie żądanej renty wyrównawczej.

Wobec nierozpoznania istoty sporu zaskarżony wyrok należało uchylić i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. Wobec podzielenia stanowiska powoda w zakresie naruszenia art. 442¹ § 1 k.c. i przepisów prawa procesowego Sąd II instancji za zbędne uznał odniesienie się do pozostałych zarzutów

apelacyjnych, zwłaszcza , że część z nich stała się bezprzedmiotowa np. naruszenie art. 5 k.c., czy art. 442 ¹ § 2 k.c. O kosztach orzeczono w oparciu o przepis art. 108 § 2 k.p.c.

(-) SSO Grażyna Łazowska (-) SSO Teresa Kalinka (spr.) (-) SSR (del.) Renata Stańczak

Sędzia Przewodniczący Sędzia